

Előfizetési díj:
 Egészévre 5 ft — kr
 Félévre 2 „ 50 „
 Negyedévre 1 „ 30 „
 Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden estőlétőkön.

EGRI POSTA.

HEFTILAP.

Hirdetéseikért
 fizetnek minden háromszor hasá-
 zott sorhely után 4, további közlé-
 teleknél 3 kr; azonfelül bélyegadó
 fejében minden hirdetéstől 30 kr.

Előfizetéseket elfogad: EGERBEN a kiadó-szerkesztőség (Széchenyi utca 168. szám, az irgalmas néccel szemben), az érs. lye. nyomda irodája, Jentsch G. könyvkereskedése (czukor utca), Fraenk B. Miskolcon, Poplan E. Gyöngyösön, — és minden es. k. postahivatalt.

II. évi folyam.

8. szám.

Február 19-én 1863.

KÖZÜGYEK.

A szabad-iparról.

(Levelek.)

V.

Eger, febr. 17. 1863.

Kedves barátom!

Most jövök a szabad ipar egy nevezetes bajához, mely sok családi pusztulás és erkölcsi bukásoknak okozója szokott lenni. És ez, a fényűzés. Miután az élet kellemelvéi minden irányba terjednek; miután az élet kényelmi czikkei a palotákból le a kunyhóig már bemenetelt találtak; miután a szépek érzete nagymérvben és általánosan terjedni kezd, és a nép alsó osztályainál az élet-mód finomul, az erkölcsök szelidebbekké válnak: ily helyzetében a dolgoknak nem lehet csodálkozunk, ha a finomabb és nemesült érzése a népeknek szüli a fényűzést és azt terjeszti is egyuttal. Ha a dús-gazdagok bizonyos fokig föntartják a fényűzést: ez ellen nincs észrevételünk; mert az, a finomabb ipartízet virágzására szükséges is. De nagy baj, ha a fényűzés az emberek azon osztályában kap lábra, kik csak középszerűt, vagy éppen nem elégséges eszközökkel rendelkeznek családjuk föntartására.

Mikor és hol kezdődik némely emberre nézve a fényűzés? az, a vagyon-erő mennyiségétől függ, a melylyel valaki rendelkezik. Mert a mi az egyiknek életkényelem és megengedhető kiadás, az más ember vagyon-viszonyai között tulságos kiesapongássá fajul. A veszedelem abban áll: hogy a gazdagok luxusát a csekélyebb eszközökkel rendelkező közép, vagy az alatti osztályok is megóhajtják, és saját romlásukra kielégíteni sietnek. Mely törekvést a meglevő körülmények nagyban segítik elő. Ugyanis ez időszert az olesó és szemnek tetsző, de irgalmatlanul gyenge szövetek és ruhák özönében élünk, melyek mert nem tartósak, minden olesóságunk mellett igen drágák. A kiállítás gyorsaságával száll alá bel-beese is. A gyártulajdonos czélja, áruinak olesóbsága által más gyártulajdonost leszorítani a versenytérről. De teheti-e ezt — a szövet anyagának hamisítása nélkül? Semmi esetre. Szurrogátumokat alkalmaz tehát, és a publicumot, a kelme kiállítási alakjának szépsége által hozza csalódásba. Ezen lelkiismeretlen üzleti fogások a méreg-tartalmu anyagszerek alkalmazásáig jutottak már, és több szerencsétlenségek okozói lettek. Kihez menjen panaszra a vevő — ha ily uton megcsalattatott? a gyárilag készült ruhák hibás voltát ki fogja megbírálni? a visszaéléseket ki korlátozni? — Azelőtt az iparost becsülete kötötte — kézművéhez, elítélte ezébbeli előljárósága, s büntette visszaéléseiért. Most, rendessé vált a rossz munka, mert a concurrentia ezt így hozta magával — mennél olesóbban állítani ki az iparcikkeket; pedig, olesón és egyuttal jól dolgozni — a mostani világban nem épen lehetséges.

A szabad-ipar ezége alatt és a gyári rendszer terjedése folytán meghonosult tehát közöttünk a fényűzés. De van-e ebben haszna a közönségnek? A gyári árucikkek olesósága mellett többet költünk ma ruházatunkra mint az előtt, miután a kelmék pókháló természetüknél fogva — egy egészséges karnak kinyújtását alig tűrik meg repedés nélkül. Őseink ruhái, főleg a diszöltönyök, unokákról unokákra szálltak át; és nem egy templom dísekszik mai nap, jámbor kegyasszonyának menyasszonyi ruhájából készült és még most is ép misemondó ruháival. Szent István király palástja — majd egy ezred éves, és a magyar királyok koronázásakor — még most is teszi a szolgálatot. Albrecht osztrák herceg és nőjének 1230-ik évben menegzős ruháikból készült misemondó öltönyök, — mai nap is láthatók Bécsben. Fogják e próbát kiállani a mai kornak gyári kelméi? Aligha. A maga részére dolgozó iparos solidabban készíti el kézműveit mint a gyáros, de épen ezért, nem adhatja oly olesón mint a gyáros; e miatt, a vevő publicum, az olesóbb árucikkek után — kérdezősködik, bele sodortatik a fényűzés örvényébe — és midőn azt hiszi, hogy jutányosan vásárolt, — a vélt nyereséget utánna

pótolja a hirtelen foszlánnyá válándó ruhák többszörös vételével.

Mily esábitó hatással vannak, — különösen az alsóbb osztályu népre az olesó és szebbnél szebb, szemnek kellemes gyári kelmék, mennyire mozdítják elő az esztelen pazarlást: állítja itt egy történetke ***** falu életéből.

Néhány évvel ez előtt ***** faluba egy városi szolgáló vetődött. Arany virágos, selyempántlikás, viritó színű ruházata, — a viseletükben egyszerű falusi asszonyok s lányoknak egyszerre feltűnt. Azon törték fejüket: — mi módon lehetne annyi pénzhez jutni, — hogy e pillangó színű ruhákat megvehessék? . . . Csak kevés év folyt le, s e falu asszonyai s leányainál — a régi viselet, melyet saját kezükkel szöttek volt, lassankint tünedezni kezdett. A régi jámbor erkölcsöknek hagyományos tanuja, — a vászon viselet csak a legszegényebbek által tartatott még meg; mert minék is gondoskodnának ezen egyszerű fehér vászon ruházatról, a melyet, mint a keblet, mindig tisztán kell tartani? . . minék vesződnének a sok vászon felhértéssel, — miután a szép gyári kelmék elannyira olesók? de a mint a fényűzés belépett a falu ezen egyszerű népe közé, — másrésztől bekopogtatott a szegénység is, és nyomba jött utánna az erkölcsök süllyedése.

En azt tartom, kedves barátom, miszerint a gyári termeléseket egy bizonyos körre lehetne szorítani, és általa az apró iparosok önállását némi részben biztosítani. Gyártsák ok p. o. a műkelméket, a magasabb izlés kielégítésére szánt művészi szöveteket; hanem a kisebb iparosoknak hagyják azok földolgozását, és elárulását. A gyengébb fél csak védelem mellett állhat fönn az erősebb ellenében. I. Napoleon continentalis systemájának szintén ez volt alap eszméje. Ő a francia iparosok, sőt a többi európai kézművesek iparcikkeinek védelmére léptette azt életbe — az egész világ piaczeit elárasztó angol-iparművek ellenében. Miért ne lehetne a hazai ipart ily kedvezményekben részesíteni? kettőt érünk ez által el: azt: hogy ezen védelem által támogattva megerősödnék a belipar, és pénzünk nem szivárogná a külföldre. A régi magyar „védegyelet“ ily értelemben kívánta részesíteni a hazai ipart; és hogy nem ért ezélt, oka volt: mert politicai demonstratio színében tünt föl a birodalom másik fele ellenében, és — mert eszközeink hiányzottak, az e nemű védelem állandósításához. Anglia maga, mely most a szabad kereskedés elvét hirdeti — akkor hagyott föl a védvám rendszerrel, a midőn a más nemzetek iparversenyétől, tulsulya miatt többé félne nem lehetett. Most pedig, miután többet termel gyárilag mint a mire szükségé van magának: kényszerítve vagyon árucikkeiknek szabadpiacot keresni minden áron, utakon, igaztva, fondorkodva, revoluciókat támasztva: csak hogy — kedvező kereskedelmi situaciot szerezzen iparosainak.

[Folytatjuk.]

Ujabb pesti levelek.

VII.

(„Mi boldog pestiek!“ — Egy és más a Kisfaludy-társaságról. — Mit mondott Tóth Kálmán? — A bál-idény fénypontjai. — Néhány sor Budai-Apraxin Juliáról. — Dávid Lalla-Roukh-ja. — A nemz. színház megfoghatatlan igazgató-ága s Molière utjéri fősvénye. — E havi műtárlat s a magyar főpapok 1863-ban.)

Febr. 12-én.

Tehát két hét történetét mondjam el? Ám, ha a szives olvasónak is úgy tetszik, legyen.

Mi pestiek most bővíben vagyunk mindennek; a mindentől azonban, nehogy valamely patrióta szent érzelmeit sértsem, sietek kivonni a politicai boldogságot; egyebekben pedig csakugyan tagadhatatlan, hogy nem szükkölködünk. Avvagy a temérdek társas multság, a színházak és hangversenytermek, a Kisfaludy-társaság közgyűlése, a műgyeleti kiállítás, melynek megsemmisítése végett ily gyönyörű verőfényes időben, milyenek most járnak, a Dunasorra sétálni valódi élvezet; kérdem, vajjon

mindez polgári foglalatosságaink mellett nem elég testi és lelki élvezetet nyújt-e?

Ujságlapjaink kellő érdekeltséggel és terjedelmesen szóltak már a Kisfaludy-társaság ez évi (XIII.) ünnepélyes közüléséről. Febr. 6-án nyílt meg ismét a muzeum dísztereme; a közönség azonban, melyet ekkor kebelébe fogadott, összehasonlítva a jan. 17-iki közönséggel, vagy, hogy még jobban a dologhoz szóljak; a Kisfaludy-társaság, melynek ezuttal képét láttuk, összehasonlítva a magy. tud. Akademiával, úgy tünt fel előttem, mint mostoha körben szerény leány látása gazdag örökségű bátya mellett. Élete virágzásnak nem nevezhető, noha jósága és iparkodása által a közbecsülést bírja; szereti majdnem mindenki, pártolja azonban csak kevés.

S ez volna a hasonlat, mely a valóságban is tökéletesen áll, a mennyiben hazai művelt közönségünk a Kisfaludy-társaságot, ezen par excellence szépirodalmi intézetet általánosabban pártolhatná; viszont elvárhatja azonban a közönség is a társulattól, hogy kissé erélyesebben működjen. Jövedelmét például önnaga is szaporíthatná az által, hogy jeles kiadványait a boltokban árulattná. Az üzlet nem volna megvetendő, s nem áll azon föltevés sem, hogy ekkor pártoló-tagjai kevesbülének, mert a bolti ár tetemesen nagyobb lehetne. Például szolgálhat e részben több más ilyféle társulat eljárása, s állításunk illusztrálása végett még csak azt kérdezzük, hogy nem különös-e, miszerint Madách Imrének „Az ember tragediája“ című remekműve könyvkereskedésekben nem kapható, s hogy e miatt a közönség között alig forog másfélezer példányban.

Szóljunk azonban pár szót magáról a közülésről is. Az elnök megnyitó beszéde méltó volt b. Eötvös Józsefhez. Költői nyelven és szónoki igazsággal tüntette ő fel, hogy politicai s anyagi érdekek felé hajló korunkban is mily nagy hivatása, szükségé és haszna van a költészetnek. Érdekes volt továbbá részleteiben megismernünk a társaság mult évi történetét is, előadva Greguss Á. által, szokott kritikai élelátással. Különösen örvendünk az „Évlapok“ folytatásának.

A felolvasások között szokatlan nagy hatást idézett elő Tóth Kálmán „A mit az Isten végzett“ című balladájával. Ezen ballada eszméje szerintem legtalálóbban Széchenyinek annyiszor pengtetett szavai által fejezhető ki: „A magyar nem volt, de lesz!“

Vajha mielőbb lenne is hát, s vajha oly dusan teljesednék be e jövendőlés, mint a hogy beteljesedett, a mit részünkről tavaly mondtunk t. i. hogy bál ugyan az idén nem volt, de lesz jövő évre annál több.

Az azonban illik-e nagy és komoly hazai dolgokhoz — szójáték kedvéért ily kisszerű hasonlítás? Nem gúnyolódom-e? Távol legyen tőlem! Hanem mert néhány hét óta itt a fővárosban annyira beleéltük már magunkat a bálozásba, miszerint sem irni sem beszélni nem vagyunk képesek a nélkül, hogy a füleinkben lüktető tánc-zene rhytmus a bálokról megemlékezni ne kényszerítsen.

A kisebb rendűeket, milyenek naponként nagy számmal tartatnak, nem is említve, általánosságban, szólok csupán a jogász- és orvos segély-egyleti, a három uri, s a tegnapi megtartott rendes jogász bálról.

Kedélyes és fényes volt mindannyi, a nők noha bájosak, de ingatagok a szép magyar viseletben s következetesek másod-természetüké vált szokásukban: a fényűzésben. Az urak báljai — eléggé csudáljuk — nem igen voltak népesek, de annál zsufoltabbak a jogászoké a Lloyd-teremben ép úgy, mint az „Európá“-ban elannyira, hogy nem maradt ifju kebel, melynek mélyéből hangosan ne tört volna ki a sohaj: „Városi nagyszerű tánczterem (redoutte) jöjjön el a te országod!“ — Az építő atyamester pedig nem felelt senki sohájára, s így még folyvást kétségben vagyunk aziránt, vajjon a

nonczok

FEL
 önyvnyomdában.
 mda irodájában.

at nyerhető!

S-án.
 eménye a badeni
 uti kölcsön-sors-
 nyerő-szám, ezek
 2 szer 35,000 frt,
 1 szer 12,000 frt, —
 5000 frt, — 58-szor
 0 frt, — 1944-szer

rt oszt. ért.

sorsjátékban minél
 rész vevessenek:
 k 1 frt 50 kr és 75
 krért 40,000 frt
 zeshüni.

illetmény bekül-
 ge utján is) pontosan
 meg haladéktalanul

mann J. G.
 lése majn. Frankfurtban.

ellen

elt „Fogpora“

és egészségesen fen-
 ösen kellemetlen fá-
 söt gyakran a fájdal-
 tán meg is szüntet-
 zítosít mindenkit a
 ol. Adagja 50 uj kr.
 még borz-szörből ké-
 ek szöre soha ki nem
 tt az mégis kihullna,
 a szinte 50 uj kr.
 yedül a nagytem-
 lhoz címzett gyógy-
 zertet gyógytáraban
 nél, Miskolcon Csá-
 Kassán Fröhlich Ká-
 illatárusnál.

khez!

etegségeknek legbiz-
 eb szereket föltulmó-
 „Gilisza Csoko-
 gnácz és Veszely
 (23) 3—3

ény.

ezett alapszabály át-
 tárgyában, a heves-
 ról 1863-ik évi febr.
 kor közgyűlés fogván
 ényes társak ezennel

gyei takarékpénztár-
 ott üléséből.
 ics István, elnök.

zen.

tóságában van foly-
 új pénzben mázsája
 is eladatik.

tal, s. k., számtartó.

észpénzért

20 mázsa kivánságra
 lenként is; továbbá
 s köles.
 s 30 akó törköly

5 sz. alatt
 jelentem, hogy a Szilvo-
 adok az ezt kívánónak.
 Joo Jánossal.

adás.

ita krumpli tetejével
 ynyal 50 krért foly-
 (19) 4.

ay.

főkáptalan ugyneve-
 ső, alsó két vizközi
 zás, s sziget földjei-
 l kezdve a számtar-
 tó. A helyszinén való
 is martius 9-én tör-
 ar 5-én 1863.

ANTAL, számtartó.

tervvezésben kitett időhatár: 1863 vége, nem marad-e írott malaszt?

Tiszta-jövedelem tekintetéből is első helyen áll a jótékony-célú bálók között a jogászoké: 2,001 frt 81 kr, elég hangosan beszél.

S most nézzünk szét a színházakban. Budai-Apraxin Julia *) fellépési ügye két hét óta ad tárgyat lapjainknak. A hirneves hölgyről, ki a budai népszínházi ügyekbe oly mélyen beavatkozott, eleinte a sajtó is a nem mindenkor alaptalan pletyka kárörvendő s könnyen sértő nyelvén szólott, míg nem a „Független“ ékes tolláról s szenvedés nélküli democraticus irányáról ismert tárczája, nyílt felszólalásával a közvéleményt határozottan részére hódította meg. E ténny röviden megállapítva haladjunk tovább.

Ujdonság van most a nemz. színházban is; David Felicien „Lalla-Roukh“-ja, melynek első előadásai nem keltettek ugyan oly lázas érdeklődést, mint annak idejében Meyerbeer egy-egy világraszóló operája; de azért szívesen láttuk az új vendéget is, mely francia mázban keleti világot tárt szemünk elé (értem ezt Lalla-Roukh zenéjéről). A nyitány és első felvonás mindenesetre megérdemli, hogy a vidékről Pestre rándulók meghallgatását el ne mulasszák.

Hát Dawisonról a német nagy színészről, ki nem rég távozott fővárosunkból, mit írjak? Korholjam talán én is, mint ez oly régóta divatban van, a nemz. színház igazgatóságát, mely a művész fellegi ajánlatait el nem fogadta, holott az jövede-

*) A Batthyány név csak az előleges hirdetésen volt olvasható. R. K.

TÁRCZA.

LISZNYAI KÁLMÁN

született 1823. oct. 13. † 1863. febr. 12.

Senkit sem lepett meg, de — hiszszük — mindenkit megszorított a hír, hogy a „Palóc dalok“ költője megszűnt élni.

Roszt mondjuk, — megszűnt szenvedni.

Életét régen, nagyon régen bevégezte immár. Az a nyomorult tengődés, az a kétségbeesett küzdelem, melyet a felzárkózás ellen folytatott — nem érdemli meg az élet nevét.

Egy éve lesz körülbelül, hogy megismerkedtem vele. Élő holt volt már ekkor, meghajlott, megtört test és színtelen arccal s mosolya, mely egy-egy derültebb pillanatában ajkain megjelent, csakugy nem győzött meg a jövőre szőtt fényes tervei valószínűségéről, mint egy melegebb őszi sugár arról, hogy a lombvesztő fát, a hervadó virágot az enyészett, a végpusztulás ellenében megvédeni képes! Mosolyogtam volna, — ha nem szerettem volna annyira, midőn lelkesült hangon beszélt ama egyszerű eposról, melyben sz. István emlékét akar megörökíteni, s számos, tarkábbnál tarkább vállalatáról, melyekkel megrongált anyagi viszonyait rendezni egyfelől, másfelől pedig után pótolni igyekevék ama mulasztásokat, melyek sújtó vádként nehezédtek lelkére, midőn azok egy-egy kiméltelen criticus durva, vagy a lelkiismeret komoly, feddő szemrehányásainak alakjában kórágya szélén megjelentek! s ha ilyenkor tollat ragadva megkísérelt még egyszer betörni oda, hol a költészet babérát osztogatják, őt nem, de barátait fájdalmasan győzték meg az így született versek — szelleme haláláról!

E meghasonlott lélek nem teremthetett többé harmonikus hangokat!

Mint ember azonban a régi maradt. A milyen nek költeményei után képzeltem magamnak: olyanok találtam az életben valóban! S dalidói roppant sikerét, azt a lelkesedést, kitüntetését, melylyel az országban mindenfelé fogadák, részben e megnyerő, lebilincselő modorának köszönhető.

Nem akarok ezzel érdemei koszorujából, melyeket mint költő szerzett — egy levélkét sem tépni le! Szívesen aláírom Erdélyi János állítását, hogy „Lisznyai valódi költői tehetség volt“ s osztom az indignációt, mely e szelíd lelket azon keserű kifakadásokra ragadta, melyeket „freskórimék“ ezim alatt a „dalgongora“ zárverseit a sok jeles darabot tartalmazó műnek nem előnyére — alkalmazott viszonzásul a világ legegésőbb criticusának igazságtalan bírálatára — sőt nemcsak mostani tehetlen s

lemre nézve ép úgy, mint művészet szempontjából nyeresémes leendett. Miért kényszeríti az igazgatóság a magyar embert, ki előtt eddig talán Páris és London színházai ismertebbek voltak, mint az új téri, miért kényszeríti arra, hogy idejárjon? En jan. 30-án este voltam benne, midőn Dawison Molière-nek Harpagonját személyesíté, s a fentebbi megjegyzésekre az itt látott- és hallottak után méltán ösztönözve éreztem magamat.

De ne időzzünk sokáig e tárgynál sem, s a szíves olvasó kísérenj meg el „a magyarországi műegylet“-be, melynek mult havi tárlata a mostaninál ugyan érdekesebb volt, de azért láttunk most is néhány igen szép olajfestményt; különösen a ki-sorsolásra megvett művek (21 kép 3,310 frt értékben) az egylet azon törekvéséről tesznek tanúságot, miszerint tavaly nagy számban elvesztett részvényesit igyekszik visszanyerni.

S immár levelemet be is zárhatnám, ha némi tárgyhasonlatosságnál fogva eszembe nem jutna „A magyar főpapok arcképcsarnoka, 1863.“ — amint azt Nagel és Vischán budai könyv- és műkereskedők legközelebb kiadták. Ott diszeleg már a kép a pesti boltok kirakataiban, s a tárgy tisztelet- és kegyelet-gerjesztő voltánál, továbbá a művészi kiállításnál fogva megérdemli, hogy minden tehetősb katolikus és jó hazafi szobájában is helyet foglaljon, mert — hogy az aláírással szóljak: „kiket a Szentlélek püspökökké tett, az Isten anyaszentegyházát vezérelni“, azok Magyarországon a hazának politikai tekintetben is erős oszlopai. Ezt kell mondanom róluk lelkiismeretem szerint; egyesek kivételébe, bírálatába politikai szempont-

esetlen rimelőink, hanem a magyar lantosok corrypheusaival párhuzamitva is feltűnő s irodalmunkban nyomot hagyó költői jelenségnek nevezem Lisznyait.

Tudom, hogy vannak hibái is. Számos, tetszést nyert műve a szebbnél szebb gondolatok mozaik vegyülete; a compositio egysége, a benső alakítás művésziessége nem a természet ajándéka, nem ösztönzerű eljárás eredménye; oly tanulmányokat igényel s föltételez ez, melyek hiányát verseim fájdalom! mi is sajnosan tapasztaljuk. Aztán a compositást, melyet a földi élet boldogságaként istenített, mint költő sem bírta levetkőzni, s az, hogy egy eszmét teljes kikerekedéseig hordozzon keblében, műveiből itélve a legfárasztóbb valaminek látszott előtte. Igen jól mondja magáról: „Az én képzeletem egy könnyelmű művész.“ Neveti az iskola szabályait, mellőzi a remek példányokat s nem veszi észre, hogy ha nem is hírenek, de bizonyára azon hatásnak, melyet csak a tökély gyakorol az utókorra, legnagyobb részét (ha nem egészen) földozza. Az, hogy egyik másik művében annyira bőkezű, pazar a dícséretben, hogy még Tóth Kálmán dalait is országos becsüteknek nevezi, épen úgy bizonyít állításom mellett, mint nem ingatja meg az, hogy a poesis öröknevi képviselőiről csaknem határthaladó elragadtatással beszélt. Tanulmányozni, felhasználni azokat nem hitte szükségesnek.

S talán ez is egy oka, hogy utóbbi keletű dalai annyira üresek. A „Contemplations“ költője s a hanvai dalnok legújabb versei egyaránt mutatják, a studium mennyire élesíti, mondhatnám, (legalább Tompáról) helyettesíti azon lángot, mely az ifju kebel, az első inspiratio sajátja, s mely az idő, az éveknek menthetlenül áldozatul esik. En azt hiszem — a „Sugarak és villámok“ (e ezim alatt szándékozok egy kötet verset írni) sem melegség sem fényben nem versenyezhettek volna más hasonkoru, s tán igénytelenebb tehetségű költők műveivel.

Folyékony nyelve, zamatos népiessége, egy-egy eszmevillanás tán keresettekké tették volna még verseit divatlapjaink szerkesztőire nézve, de főlebb emelkedni pályáján, magasabban szárnyalni aligha fogott volna.

Mindegy! Ez nem gátolja, hogy egy őszinte könyvet a fájdalomnak sirjunk azon hantra, mely a jobb magyar költők egyikének s a leggyöngédebb, legnemesebb barátnak hamvai fölé borul.

Irodalmunknak pedig alig tehetne valaki hasznosabb szolgálatot, mintha a jelesebb, sikerültebb darabokat egy gyöngyfüzérben „Lisznyai összes művei“ ezimel igyekeznék az utókor számára fontatani. Jókora s minden tekintetben oly kötettel gazdagodnék maradandó műveink tárháza, mely (gyöngébb művei ugyis csak az irodalomtörténet emberének vagy életirójának ha szükségesek) — élvezetes, s fiatal tehetségektől haszonnal forgatható

ból bocsájtkozni pedig e lapok körén kívül s erőmön felül esik.

Viszontlátásig REMÉNYI KÁROLY.

A hevesmegyei gazdasági egyesület közgyűlése

Gyöngyösön, folyó évi febr. hó 3-án igen nagy számu és díszes közönség részvéte mellett megtartott, melynek közérdekű és fontosabb határozatait ezennel közöljük: *)

A köztisztviselőket és szeretetben álló elnök, Visontai Kovách László megnyitván az ülést, mindenek előtt a mult év folytán kifejtett tevékenységről, és tett intézkedésről számolt, illetőleg egy igen érdekes és szakavatott jelentést olvasott föl, melynek nevezetesebb pontjait az egyesületi tárgyaknak a londoni műkiállításra dícséző oklevelek és érmekkel történt jutalmazása, és az egyesület anyagi állásának kellő földériteése képezték, mely többiből kitént, hogy a társulatnak tagjai irányában részint alapítványi kamatok, részint tagdíjak fejében több mint nyolcezer forintnyi követelése vagyon, melynek behajtása annál sürgetőbb és szükségesebb, minthogy az egyesületnek mintegy ezerkétszáz frtnyi oly tartozása vagyon, melynek további ki nem fizetése a társulati hitelt megingathatja. Ezek kapcsán azután — miután a mult évek számadásai megvizsgálatnak és helyeseknek találtattak, és egy zsinórmér-

*) És pedig annál szívesebben közöljük, mert ezt nem csak lapunk — melynek egyik főfeladata vidékünk minden mozzanatát éber figyelemmel kísérni, — de t. előfizetőink érdekei is ugy kívánják, kik között számos tagja van a gazdasági egyesületnek. Szerk.

olvasmány volna. Ennek tiszta jövedelme jó módja volna a segélyezésnek a gyászoló özvegy s két árva részére. Ezek imái, nem az orvosok tudománya riaszták el a több ízben megjelenő halált kórágától s a dalnok koszorujából, a nemzet haláljából nagyrész illeti a feleségek és anyák eszményét. Vajha uémi vigaszt nyújthatna neki az, hogy fájdalmában milliók osztoznak.

Lisznyai Kálmán temetése.

Pest, febr. 15-én.

Kisznevett tehát, a tantaluszi kinoknak vége!

Ah, szánjátok őt, a kik élve ismerték; s hogy ismerétek-e? hát ki ne ismerte volna a rhapsodikus, lángeszű költőt, a madarak pajtását, a palócok dalnokát?

Ma temették el őt — érdeme szerint nagy pompával s most ő is ott nyugszik porladó halhatatlan barátai között, a kerepesi-ut melletti temetőben, babérkoszorú fejfa alatt.

Am álljon itt röviden a végtisztelt-tétel.

Délutáni 2½ órakor beláthatlan néptömeg gyűlt Budára a császárfürdői lakházba, hol a költő elhunyt. Ismerősei barátai, egyes testületek küldöttjei, férfiak és gyászos nők állták a ravatalt körül, melyen gazdag ezüsttel szegélyezett fekete bársony koporsója feküdt, a koporsón három babérkoszorú nemzeti színű szalagokkal s a szalagokon aranybetűs jelmondatokkal.

Először az ő-budai prot. lelkész, Czike Dániel beszélt, kiemelvén a megboldogult költő nagyságát s elbűcsúztatván tőle angyali jószág hű nejét s kis fiait. Azután megindult a gyászmenet; a koporsót hat-fogatu kocsi emelték, oldalához fáklyások s kardos ifjak álltak busan felharsogó zene mellett a lánchidhoz értünk, hol aztán írók és művészek vették vállaikra a koporsót, s a Dorottya, váci, kígyó és hatvani utczán keresztül a nemz. színház elé vitték.

Itt a szöszékre Györy Vilmos orosházai evang. lelkész állott s költői és vallásos ihlettséggel tartott beszédet. Emlékezést s a részvét könyvét kérte a szenvedések férfira, Lisznyaira, ki költeményeivel nemzetét a reménytelen szomorú napokban hinni, remélni és szeretni tanította, s ki valóban mindenkit, még ellenségeit is szereté, csak azt az egyet nem, kit a többi emberek legjobban szeretnek: önmagát.

Ezután tovább haladtunk a temető-felé, s mivel az idő besötétedett, fehér égő fáklyák lobogása mellett hallgattuk, a sir szélén, a harmadik egyházi férfi beszédét; miközben a koporsóra rogyott özvegy csöndes zokogása, s a kis fiuk: Elemér és Tihamér sírása, könnyeket esalt ki mindnyájunk szeméből.

Maroknyi földet reá, s emlékezést, emléket neki!

REMÉNYI KÁROLY.

tékül szolgáló sával az illető szatott: hogy művelítés alkalmával elő a verseny és közgazdaságtan elő légyen a közös és szükségletek ala nemzetekkeli érin gazdalkodási mó szehasonlítása, az nemü kiállítások folyó évi juliusban terménykiállításb gát, és ennek eszmány által megleges kiállítást rement: hogy a ré tőleg levélben ftagdíj vagy kam fizessék be, külön tok. — Szántás v megtartása iránt közelebbi teendők osztály bizott gató választmány ama határozata: n stület eddigi hivat helyett az ujonna minék következté egri kanonok az elnökségnek jele e tárgyban a kan levelét helyeselte befejezettek nyi délyek megnyugt lenti: hogy a tendentiája nincs már a vizgálatr kijelentett, — e len szerkesztése, grammja csupan lott a „Mátra dalmi és közg já-nak kellett vo félreértésre, mint egyesület, s hogy fizetőinek nag tebb volta birta r laszsa közlönyü gyűlésnek volta H és Egren át Misk előterjeszté a m esos ur által a ga engedélyét és ter tereze-Bánya va nyozá, hogy a bu nak, valamint edd ért, ugy az egyes közszónó levél ki hogy tapasztalt ködéssel ezent nevezetesen a Hé létrehozásában lézikarattal és l Ugy szinte elha tétessenek meg végett azon ezé szerü tanácskozn és Borsodmegye mint a községek melyben a gazd. által fogja magá életkérdéssé vál tésének biztosítá igyekezettel hat lépések megtevé hessen. — A halá kívül, több kev közgyűlés befeje

— Egerben atyánk ő kegyel fötárgya, s a jóé letének egyik ör nyok vezető. Az ember termé

*) A t. egyesü tal a számokra mentatiojához folya számaink telj

